

Kde všude jsem na chvíli byl

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 17 Květen 2004 04:00

Nějak se mi v poslední době nedaří setrvat na navštívené akci - zpravidla festivalu - od začátku do konce, takže ještě výrazněji než jindy vám teď nabízím zřetězený trhanec nejsilnějších dojmů, nikoli právoplatné reportáže. Má to tu výhodu, že se mi nemůže stát, že bych vášnivě popisoval vystoupení umělce, který zapomněl dorazit... (Zdravím kolegy! :-))

Folkový kvítek

"Možná se vám to bude zdát divné, ale na Folkovém kvítku je důležitá soutěž, kterou teď uslyšíte. Ti všichni ostatní potom, to jsou jen... hosti." Přibližně tak pravil jeden z uvádějí trojice Radek Havel - Casey Růža - Pepa Štross. Zlatá slova. V kategorii "jednotlivci" bych se s porotou velmi dobře shodl: Alena Vítová - šestnáctiletá, leč ostřílená - v podstatě neměla slabiny ve zpěvu, v kytáře ani v písničkách, takže o jejím vítězství zřejmě nemohlo být pochyb. Shodl bych se i na druhé Petře Hesové, s patrně nejlepší tvorbou ze všech zúčastněných (příčemž úroveň písniček byla největší slabinou většiny finalistů), bohužel předváděnou poněkud monotónně a nevýrazně. Třetí Hana Krměnková u mě rozhodně nebodovala; to už mě víc zaujala vítězka diváckého hlasování Veronika Savincová. Z davu se vydělovala klávesovým doprovodem a kdyby skončila po první písničce, asi bych prohlásil za nejlepší písničkářku ji; další dva kousky byly ale dost špatné. Pokud si dobře pamatuji, loni byly ve finále soutěže samé dívky. Z účasti dvou mladíků bych se tedy letos radoval, kdyby ale jejich písničky nepůsobily dojmem,

Veronika Savincová

Foto: Vít Školník Urban

že se do finále dostali na základě pozitivní gender diskriminace. Finále kategorie "skupiny" jsem bohužel minul, ale nepochybuji o tom, že o vítězství Berušek se porota nemusela dohadovat příliš dlouho.

"Jen hosti" (dle konferenciérů) ovšem způsobují, že Folkový kvítek je na rozdíl od Brány nebo Dětské Porty špičkovým folkovým festivalem (letos mi připadala návštěva - zejména na pozadí hokeje - opravdu vysoká). Pochutnal jsem si na setu Vladimíra Mišíka & ETC. U Jarretu jsem cítil, že definitivně zacelil mezeru po Bohouši Vašákovi; to je pocit, který jsem z nich v loňské sezóně rozhodně neměl. Robert Křesťan s Druhou trávou ve složení: Emil Formánek (kytara), Petr Surý (kontrabas) a oba tradiční Lubošové (Malina, Novotný), mně udělal velkou radost. O momentálním složení DT se sice hovoří jako o "akustické sestavě", ale výsledek jejich

Kde všude jsem na chvíli byl

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 17 Květen 2004 04:00

pódiového snažení je tak nadupaný (hlavně díky nekompromisní basové lince Pedra Surého a tomu, že to všechny viditelně baví), takže skladeb, které by "nemohli" zahrát, je asi minimum.

Trošku mně vadilo, že stále narůstaly mezery mezi jednotlivými hudebními sety. Vyplňované byly vším možným - od kankánu po dražení Šprckova kombiné. A konferenciéři byli snad až příliš nad věcí: Robertu Křestanovi říkali Rudolfe, Pavle Mariánové Pavlíno...

Folkový kvítek má ještě jednu důležitou funkci, a to že se na něm - jako na prvním velkém festivalu v sezóně - člověk potká po zimě se spoustou hudebních známých. Stalo se, byla to radost, fakt. Pokud jsem na někoho od samé radosti mluvil nějaké bláboly, tak se mu tímto omlouvám.

Hudlovačka

"Co je zas tohle za sound, Krtku?" "Francie, ne?" opáčil kontrabasista královéhradeckých Pročne, kteří posílili sestavu o dost dominantní akordeon. Tři zpěvačky k tomu vyšivaly překrásné vokály: škoda, že jsem je slyšel jenom rozehrávat se v zákulisí. Z celého "jídelníčku" východočeského Konkursu Zahrady jsem stihnul vyslechnout mírně přes polovinu kapel, ale hlubokých zážitků bylo nemnoho. Byl jsem zvědav na několik východočeských kapel, jejichž jména patří do kategorie "celkem známé jméno - buď jsem je neslyšel vůbec nebo jednou - nemám na ně žádné zvláštní vzpomínky, ale nejsem si jist, jestli to není moje vina". Z nich mě ale potěšily jenom Zbytky slušnosti: příjemný folkrock s písničkami, které bych si rád poslechl v klidu, abych zjistil, jestli mají opravdu tak chytré texty, jak mně připadaly. Jameki dělají obyčejný folk, ve kterém hrají důležitou roli vokály, které jim vůbec nejdou. Sestrám Šmejdovým (3) to zase zpívá docela dobře, ale jejich devítičlenná (!) kapela Šmehydlo produkuje rozpačitou a až neuvěřitelně řídkou muziku. Velmi samozřejmě působí na jevišti jednoduše trampští Pidilidi (útočiště zde našla Šárka Nováková), ale jejich písničky mě neoslovily. Kromě důvěrně známých bluegrassmanů (Modrá kref, Freegrass) jsem další slyšené kapely neznal vůbec, ale myslím, že nejdůležitější jméno k zapamatování zní Jana Věnečková. Ne že by mi desetiletá zpěvačka a houslistka skupin Mother's Angels a Věneband způsobila tak mimořádně hodnotný hudební zážitek, ale je dobré vědět, kdo se s vysokou pravděpodobností a péčí zjevně zaangažovaného tatínka stane během pár let dětskou hvězdou.

Prvohory

Monogram křtil novinku

Monogram

Kde všude jsem na chvíli byl

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 17 Květen 2004 04:00

Foto: archiv

Cestou Odyssea, cédéčko nečekaně nazpívané v češtině. Jeho recenzi si tu za nějaký ten (nepříliš krátký :-)) čas přečtete, ale pochybuji, že ho budu cenit tak vysoko, jako živé hraní Monogramu: to bylo totiž úžasné! Příjemně překvapil už po víko nacvaklý klub Mlejn, podle mě zásluha jednak dobré organizátorské práce Monogramu a jednak genia loci vtisklého Mlejnu Maruškou Navrátilovou. (Na samostatné pojednání by byla úvaha o tom, co dokázala Maruška udělat s tuctovou prostorou nepříjemně vzdálenou od centra Prahy, zatímco jiné sídlištní kluby, léta hýčkané provozovateli, zahynuly pod nemilosrdným verdiktem "kdo tam má jezdit, když je to tak daleko...") Zpět k Monogramu: uvědomil jsem si, že je to momentálně naše nejlépe hrající bluegrassová parta, protože nemá ve svém středu nějakého jednoho trčícího virtuóza, ale po příchodu skvělého kontrabasisty Pavla Lžičaře a jeho sžití se s kapelou (sžil se tak, že celý večer uváděl) se jedná o kvarteto superšpičkových hráčů. Ptáte se, kde je duch hudby v těch šestnáctinkových dostizích? Ale přátelé, on tam je, a virtuóznost k bluegrassu (i se všemi přesahy, co se jich Monogram dopouští) patří. Poslouchat někoho, kdo opravdu umí - to je radost, a když je to třeba v některé z velmi dobře napsaných vlastních instrumentálek, je to ještě větší radost...

Starohory

Hana Ulrychová letos slaví půlkulaté jubileum; napsat to přesněji se samozřejmě nesluší, ale co řeknu, je, že zpěv, který nepoztrácí během rozsáhlé kariéry ani kousek rozsahu, barvy, čistoty, síly, prožitku - to je malý zázrak. Slyšel jsem ji s bratrem Petrem a Javory v Gongu a přijedou-li k vám, neváhejte. Nehrají prý až tak často, protože Petr Ulrych se musí v Brně věnovat svým muzikálům: nikološuhajovské Koločavě a čerstvě uvedenému Máchovu Máji.

Prahory

Kdysi, ach, tak dávno, kam lidská paměť téměř nesahá (myslím, že prahory byly letos v březnu) jsem si udělal Den s Jiřím Plockem. Píšu to tu hlavně proto, abyste věděli, že nesešel z muzikantského světa, přestože jeho Teagrass se na scéně objevuje prý naprosto výjimečně, a pak proto, aby bylo známo, v jakých rolích můžete pana vydavatele objevovat. Odpoledne v Unijazzu udělal poslechovku o balkánské - až na výjimky řecké - hudbě, lidové, či alespoň folklórem inspirované. Večer v KD Kaštan pak vystoupil - v pořadu, který nazval Písňobraní - v duu s houslistkou Jitkou Šuranskou. Hráli lidovky z Horňácka i odjinud "stojící na základech tradiční karpatské smyčcové (tedy hudecké) muziky". Pod toto prohlášení se ovšem vešlo i občasné prostřídání sestavy housle - housle obsazením housle - písťala nebo dokonce housle - mandolína a také mírně najazzlé improvizování.